

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя По Возчесного
Хреста: Вільні служити -
Любові!**

**The Sunday After The
Exaltation Of The Cross:
Free to serve - Love!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

У сьогоднішньому Апостолі (Галат 2:16-20) Ап. Павло каже: «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе».

У Галатії Павло мав до діла з рухом, який вимагав послухності законам Мойсея в додатку до – а мабуть і перевищуючи – віри в Христа. Ісус також дав заповідь Своїм учням: любити одне одного, як Він їх полюбив (Івана 13:34).

Та коли ми осмислимо цю справу то завважимо, що ця заповідь набагато більше вимагає чим закони, які передав Мойсей. Ясна річ, що вона ще більший тягар ставить на послідовників Христа. Але Павло міг сказати тим же Галатам: «Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в

In today's Epistle (Galatians 2:16-20) the Apostle Paul, says: "I have been crucified with Christ and I no longer live, but Christ lives in me. The life I live in the body, I live by faith in the Son of God, who loved me and gave himself for me".

In Galatia Paul was dealing with a movement that called for obedience to the laws of Moses in addition to – perhaps even superseding – faith in Christ. Jesus, too, had given a commandment to His followers: to love each other as He had loved them (John 13:34).

In fact, when we think about it, we realize that this commandment is much more demanding than the laws that Moses had delivered. It clearly places an even greater burden upon those who follow Christ. And yet Paul could say to those same Galatians: "It is for freedom

ярмо рабства!» (5:1).

Але що це за воля, коли ми наче б то зобов'язані виконувати заповіді, яких ніхто крім Самого Господа нашого не спромігся виконати досконало? Чи немає протиріччя між таким послухом і волею?

Протиріччя немає. Те що ми **маємо** – це парадокс, тобто дві справи, які протилежні одна одні, але обидві **правдиві**. Парадокс не вирішується розділенням його двох частин і відкиненням однієї з них. Обидві вони дійсні, обидві важливі, обидві необхідні.

Ідучи за Христом ми маємо волю. Багато з тих жахливих речей, які нас колись зв'язували втрачають силу над нами. Ми більше не мусимо повторювати безкінечно ті слова та діла, які нас поневолюють. Ми можемо каятися – відвертатися від них знову і знову **до Бога**, до Джерела прощення й волі. Ісус відкриває і словами й ділами, що Бог **любить** нас – що Він дійсно полюбив нас і **вибрав нас** задовго до нашої появи на світі. Ми ж створені для любові. Ми тут завдяки глибокої і РАДІСНОЇ ТАЙНИ Його любові.

І Бог **запрошує** нас і **сподіється** від нас, що й ми **будемо любити і Його**. Але як же це виконувати? А саме цим: чинити те, що Йому приємне. Чим більше ми усвідомлюємо, як глибоко Бог любить нас, тим більше усвідомлюємо, що Його любов **робить** нас достойними і спроможними любити Його – і тим самим чинити те, що Йому до вподоби.

Ось тут і парадокс: Його любов розкріпає нас і в той сам час прив'язує нас до Його заповідей. Тут разом і воля і зобов'язання – але без примусу! Коли ми **ЛЮБИМО** когось – або може краще зрозуміємо це іншими словами – коли ми **«закохуємось»** з кимсь – нам не трудно чинити те, що подобається тій особі, яку ми кохаємо. Навпаки часом виглядає, що чим важче,

that Christ has set us free. Stand firm, then, and do not let yourselves be burdened again by a yoke of slavery” (5:1).

But what sort of freedom is this, when we appear to be bound to obey commandments that no one, except our Lord Himself, has been able to obey perfectly? Is there not a contradiction between such obedience and freedom?

There is no contradiction. What there **is**, is a paradox - two things which are opposites to each other and yet both are **true**. A paradox cannot be resolved by splitting up the two parts of it and negating one of them. Both are valid, both are important, both are crucial.

Following Christ we have freedom. Many of the terrible things that once bound us lose their hold on us. We need not continue to repeat over and over the words and deeds that make us slaves. We can repent – turn away from them over and over **towards** God, the Source of forgiveness and freedom, the Source of love. Jesus reveals by words and deeds that God **loves** us - that in fact He loved us and **chose us** long before we appeared upon the earth. It was for love that He created us. We are here because of the profound and JOYOUS MYSTERY of His love.

And God **invites** and **expects** us to **love Him back**. How do we do that? Why by doing what pleases Him. The more we realize how profoundly God loves us, the more we realize that His love **makes us** worthy and capable of loving Him back – and thus of doing what is pleasing to Him.

This is the paradox: His love sets us free and at the same time His love binds us to His commandments. There is freedom and there is obligation - but without constraint! When we **LOVE** someone - or to put it another way that we may be able to understand better - when we are **“in love”** with someone, we do not

чим трудніше те завдання, тим приємніше нам виконувати його, тим більше радості та енергії здобуваємо у виконанні його. І тоді ми не уважаємо, що ми – раби улюбленої особи, або якщо й так уважали, то ми це б називали «**солодким** поневоленням», й не проміняли б його за всі скарби в світі. Енергія у цій чудовій любові між нами й улюбленою особою робить нас чудесно вільними та радісними!

Та зауважмо, що в той сам час ми **послушні** бажанням улюбленої особи – ми **радо** сповнюємо те, що їй приносить втіху. Парадокс волі і послуху залишається. Він – радісний, випливаючи з відношення любові між тим, хто любить і тим, хто улюблений – а в нашому житті в Христі, це між Богом і нами!

Образ цього досконалого поєднання волі та послуху можемо знайти в славній Іконі Пресвятої Тройці, яку написав Св. Андрій Рублев. Ми помістили тут зразок її. Її основа в Св. Писанні це зустріч Трьох Ангелів з Патріархом Авраамом під Дубом Мамвійським. Ікон й зветься «Аврамова Гостинність». Зауважмо, що Ангели такі подібні одне до одного, що на перший погляд Вони виглядають тотожними – але Кожний з Них відмінний. І Кожний з Них любовно й уважно дивиться **Одне на Одного**. Будучи Три Особи – Вони рівночасно Одне в любові, Одне в волі, Одне в дії. Їхня любов, воля й дія досконало свободні і досконало гармонійні.

Зауважмо також, що є четверте місце порожнє при столі навколо якого Вони сидять. Це ж глядача – кожного з нас – вони запрошують засісти разом з Трьома Ангелами, з Отцем і Сином і Святим Духом, щоб вечеряти й спілкуватися з Ними в Їхньому співвідношенні досконалої любові і послуху, що спонтанно впливає з неї.

Ось так Павло бачить свої відношення

find it burdensome to do what is pleasing to the one we love. On the contrary, it sometimes seems that the more difficult, the more challenging the task, the happier we are to do it, the more joy and energy we find in doing it. At such a time we do not see ourselves as slaves of the beloved - or if we were to see ourselves thus, we might call it "**sweet** slavery", which we would not exchange for all the treasures in the world. The energy of this marvelous love between us and the beloved makes us superbly free and full of joy!

And yet note that at the same time we **are** being obedient to the wishes of the beloved - we are **gladly** doing what pleases the one we love. The paradox of freedom and obedience remains. It is a joyous one springing from the relationship of love between lover and beloved – and in our life in Christ, between God and ourselves!

An illustration of the perfect union of freedom and obedience may be found in the famous Icon of the Trinity written by St. Andrei Rublev. We have reproduced a version of it. Its Scriptural basis is the encounter of Three Angels with the Patriarch Abraham at the Oak of Mamre – the Icon is called "The Hospitality of Abraham". Note that the Angels are so similar to each other that at first glance They seem to be identical - and yet each One is distinct. And each One looks to **the Other** lovingly, attentively. Being Three they are also One in love, One in will, One in action. Their love, will and action are perfectly free and perfect harmonious.

Note, too, that there is a fourth place available at the table around which they are seated. The viewer – each of us – is invited to sit with the Three Angels, the Father, the Son and the Holy Spirit, to sup and to commune with them in their relationship of perfect love, and the obedience that spontaneously springs

до Бога в Христі. Він повністю поєднаний з Ним – до тієї міри, що бачить себе розп'ятим разом з Ним, так що це вже не він живе, а Христос живе в ньому. А все одне це ж таки живе Павло і закликає своїх братів і сестер Галат – і нас також – стояти в волі, яка зростає послухом Тому, Хто нас полюбив і дав Самого Себе за нас і нам. Звернімо пильну увагу на цей його заклик.

from it.

This is how Paul sees His relationship with God in Christ. He is perfectly one with Him – to the point of seeing himself crucified along with Him, so that it is no longer he who lives, but Christ in him. And nonetheless it is Paul who lives and urges his Galatian brothers and sisters – and us as well – to stand fast in the freedom which grows by obedience to the One Who loved us and gave Himself for us and to us. Let us heed his call.